

Պարույր Սևակ

Առաջնորդի մոնումենտը

Այս հինավուրց հայտնի հողում,
Ուր Արարատն է շողշողում,
Երագանքով ու տքնությամբ բույն է հյուսել մի ժողովուրդ,
Որ սիրում է մուրճ ու մանգաղ, խոփ ու բրիչ, բահ ու գրիչ,
Որ հավատի երգ էր հյուսում իր ցավերից ու վշտերից,
Որ կերտում էր, կառուցում էր, համր քարին լեզու տալիս,
Իր հույսերին տալիս էր ձև, իր հավատին՝ ամուր խարիսխ....
Այսպես՝ դարեր նա կառուցեց, կառուցածն իր տեսավ կործան,
Նա մարտնչեց հերոսաբար, ընկավ, նորից վեր բարձրացավ,
Եվ անրջեց իր հողը սուրբ, իր ապագան փրկված տեսնել
Աղետներից, կործանումից ու ձեռքերից դաժան ու սև:
Եվ նա տեսավ: Մեծ Ռուսիայից Հոկտեմբերյան այգը ծագեց,
Ալիքվելով՝ Նոյեմբերին նա այստեղ փայլատակեց:
Հզոր կամքով մեծ Լենինի, Ստալինի ձեռքով պողպատ
Իմ ժողովուրդն արյունաքամ, իմ ժողովուրդն սպիապատ
Վերածնվեց, նորից կերտեց ու կառուցեց՝ հավատացած,
Որ սյուները էլ չեն ջարդվի, կամարները չեն թափվի ցած,
Որ իր բախտի, իր գալիքի լայն կամարը հրաշալի
Խարսխված է եղբայրության սիրաշաղախ սյունաշարին,
Որ կառուցման իր սեգ ոգին ազատված է արդեն հավետ,
Որ խոյանք է նրան տալիս մի հանճարեղ ճարտարապետ,

Մի մարդ , որին պարտական է իր ներկայով և գալիքով...
 Եվ ժողովուրդն իմ շինարար , բազմադարյան իր տարիքով
 Երեսնամյա ջահելության իր կորովով անհատնելի,
 Իր կառուցման ամբողջ ուժով, ճարտարությամբ իր մատների,
 Պայծառ՝ նման իր երագին և անխորտակ՝ իր հույսի պես
 Հրաշագործեց մի սեգ Քանդակ, մի Մոնումենտ չքնաղ ու վես:
 Կառուցում չէ դա հասարակ՝ կերտված քարից ու շաղախից,
 Մեր երագն է դարձել սեգ սյուն, մեր հավատը՝ հեղյուս ու խիճ:
 Պատվանդան է դարձել նրան այն ամենը բարձր ու վսեմ,
 Ինչ ժողովուրդն իմ հինավուրց պահպանել է հոգում լուսե,
 Եվ արդ, ահա,երբ փրկվել է իր այսօրը և ապագան,
 Մարմնավորել իր հույսերը, երագանքներն անապական,
 Իբրև պալատ կամարակապ և սյունաշար գեղաքանդակ
 Դարձրել է սեգ պատվանդան, դրել նրա ոտքերի տակ:
 Այդ փառահեղ պատվանդանը չորս վերելքով է բարձրացել.
 Ասես նրանք չորս հարկեր չեն, այլ չորս փուլ են կացութաձև,
 Որոնց վրա կանգնել է նա՝ Առաջնորդը և հայրը մեր,
 Որպես կյանքի խորհրդանիշ, կոնունիզմի համբավաբեր:
 Կանգնել է նա պատվանդանին ողջ հասակով, դյուցազնատիպ,
 Նա, ում հայր ենք մենք անվանում, իսկ գավակները մեր՝ պապի:
 Դեռ երեկ էր՝ նրա կյանքի յոթանասուն անցած տարին
 Նշեց համայն հողագնդում ամեն օջախ ու ընտանիք:
 Սակայն բոլոր ջահելներից դեռ ջահել է նա մնացել.
 Չահելությունը մարդկային այդ նրա մեջ է մարմնացել:
 Գալիք բոլոր սերունդների կորովը կա նրա բազկում,
 Չահելության ուժն ու գինը ամենից լավ նա է զգում:
 Կոնունիզմը՝ հողագնդի ջահելություն են անվանում,
 Իսկ դռները կոնունիզմի նրա հուժկու ձեռքն է բանում:
 Ահա ինչու՝ կանգնած է նա այնպես ջահել ու առնական,
 Ազատության մարտիկի պես՝ համագգեստով գինվորական:

Գլխաբաց է: Եվ գլխարկը կարծես նոր է գլխից հանել,
Ողջունել է կարծես հենց նոր կամ ողջույններ է ընդունել:
Եվ գլխարկը ձեռքին է դեռ, դեռ չի ծածկել... ինչպես ծածկի,
Երբ ողջույն են տալիս նրան ոչ թե միայն իմ քաղաքի,
Ոչ թե միայն իմ աշխարհի բոլոր մարդիկ մոտ ու հեռու-
Չահելները մեր խանդավառ, աղջիկները մեր թովոուն,
Մեր հայրերը, մայրերը մեր, գավակները մեր սիրասուն:
Չերմ ողջույն են տալիս նրան բազմագույն ու բազմալեզու
Բոլոր մարդիկ՝ հողագնդի գոտիներից անծայրածիր.
Բոլոր նրանք, որ ցանում են ու մնում են առանց հացի,
Բոլոր նրանք, որ այլևս նավերը չեն բեռնաթափում,
Իմանալով, որ հակերում արթուն մահն է սուտ մրափում.
Բոլոր նրանք՝ որդեկորույս մայրեր տանջված, քույրեր տրտում,
Կորստի ցավն իրենց հոգում, վշտի բեկորն իրենց սրտում.
Բոլոր նրանք, որ զարթնել են , թշնամու դեմ ելել ոտի-
Նեզրը, որի բախտը սև է, ավելի սև, քան իր մորթին,
Բազմաշարժար աֆրիկացին, որ Կոչի տակ խաղաղության
Թանաքոտած իր մատով է դրոշմում իր երազը թանկ.
Կորեացին, որ իր հողը իր արյունով է պաշտպանում,
Մեզ չինացին, որ կռվում է Տիբեթական լեռնաշխարհում
Եվ չինական վիթխարի տան ետնադուռն է ամուր փակում
Նրանց առաջ, որ դուլարով այդ դռներն են անվերջ թակում.
Եգիպտոսը, ուր համրացած սֆինքսներն ու բուրգերն արդեն
Քիչ է մնում առնեն լեզու և օտարին դուրս վռնդեն,
Հին Հելլադան, խեղճ Հելլադան, որտեղ հյուծված ու մերձիմահ
Չնդաններում մորթվող իրենց որդիների կյանքի համար
Հույն մայրերին լոկ մնում է մի վառ հույսով նստել գրել
Արցունքներից շաղված նամակ և ուղարկել նրան՝ Կրեմլ....
Չերմ ողջույն են հղում նրան Չինաստանից մինչև Հոմ.
Նորվեգական սառույցներից մինչ սառցապատ Երկիրն Հրո:

Ողջունում են նրան մարդիկ սրտով մաքուր, անապական,
Ողջունում են պատմությունը, ողջունում է ինքն ապագան...
Ահա ինչու գլխաբաց է ու գլխարկն է բռնել ձեռքին,
Կարծես ողջույն է ընդունում և ողջունում է ամենքին:
Կանգնած է նա բարձր ու վսեմ՝ համագգեստով գինվորական
Կանգնած է նա՝ գլուխը բաց, այնպես ջահել ու առնական:
Իսկ նրա շուրջ՝ ծառ ու ծաղիկ, կանաչ անտառ, զբոսարան,
Իսկ նրա շուրջ՝ աղբյուր, առու, իսկ նրա շուրջ՝ գյուղ ու ավան:
Անապատ էր երեկ այստեղ՝ ծածկված դեղին աղվամագով,
Քանու շնչից քաղաք խուժող թանձր փոշով ու ավազով:
...Ուր հասնում է միտքը նրա՝ ընդհատում է ավազն իր չուն,
Եվ սունկի պես՝ նոր ավաններ, քաղաքներ են հանկած աճում
Ահա այնպես, ինչպես հիմա, երբ Երևանը առնացի
Իր բազուկներն է փաթաթում բլուրների պարանոցին՝
Միշտ ձգտելով, տարածվելով դեպի վերև, դեպի հեռուն,
Որ այս Քանդակը բարձրանա մի օր արդեն իր կենտրոնում...
Եվ հայրական գուրգուրանքով նայում է նա Երևանին,
Պալատներին նրա շքեղ և արձանին այն անվանի:
Այնտեղ Լենինն է բարձրանում պատվանդանի վրա քարե,
Տիտանական իր կեցվածքով, լայն ճակատով իր հանճարեղ:
Նայում է նա դեպի այստեղ՝ բարձունքները Քանաքեռի,
Այստեղ է նա կարծես հառել սուր հայացքը իր աչքերի:
Նայում է նա ուղիղ այստեղ այնպես, կարծես ցույց է տալիս
Իր հանճարի ժառանգորդին, քեզ - Առաջնորդ, քեզ - Ստալին,
Մեզ - աշխարհում միակ մարդուն, ում սիրով է նա վստահել
Իր գործը մեծ, իր երկիրը և աշխարհի բախտը ջահել:

XI-XII.1950թ.